

UN DIÀLEG AMB ARGUMENTS

Aquest estiu la junta directiva de l'IEP s'adheria i participava en una manifestació popular a Sant Sadurní d'Anoia per tal de reivindicar la revisió del projecte de traçat del tren de gran velocitat. En síntesi, l'oposició a un plantejament de pas de la nova línia ferroviària que en aquest municipi imposa un impacte insuportable, ben divers de la moderació del projecte dibuixat inicialment. La posició de l'Ajuntament de Sant Sadurní, i amb ell el suport personal i el d'entitats i d'associacions com el nostre IEP, és prou serena i argumentada com per convidar al diàleg en un Penedès que ha acceptat més o menys de bon grat el pas del nou tren de gran velocitat: la il·lusió del progrés, tot i que aquest no tingui incidència directa sobre el territori.

La manifestació va tenir un caire festiu i, sense perdre el seu caire reivindicatiu, oferia també un deix institucionalitzat. En aquest país en què tantes vegades les coses s'han hagut d'intentar moure des de protestes de veïns o reivindicacions de barri, estem poc acostumats a posicions sòlidament raonades i estudiades, sense l'argument de la rauxa, del «diguem no». Ara són els motius dels habitants d'un territori, a través de la seva administració local, en oposició al que ha estat projectat des de la gran administració central i el món empresarial, sovint amb una contundència sobre el territori que hauria de ser evitable, una incidència com la que hi podria tenir la construcció d'un nou aeroport per donar servei a la capital catalana.

Durant més de dues dècades la facilitat de municipis i veïns de fer explícit un «diguem no» quan es presentava un projecte que, només per l'observació de la portada, feia cara d'oferir més problemes que solucions ens ha acabat acostumant a la protesta ràpida: els drets a casa nostra però les obligacions a casa del veí. Vet ací una dinàmica que ha acabat esdevenint perniciosa: d'una banda perquè ha acostumat l'administració a deixar anar rumors de possibles projectes per tal d'observar com respon el veïnatge, però també perquè ha convertit en habitual i sistemàtic el rebuig de les al·legacions. Veïns que no escolten i parlamentaris que no parlamenten.

D'uns anys ençà, la imposició institucional s'ha vist complementada amb demandes, un darrer recurs que, en base a la lentíssima via judicial de casa nostra, no afegeix gairebé altra cosa que el dret a picar de peus en un batibull que acaben de complementar un grapat d'empreses multinacionals que enlluernen els consistoris amb cants de sirena que parlen d'inversions i de llocs de treball. El resultat de tot plegat no és altre que el de la rondalla: ara que de veritat ha vingut el llop no ens és gens fàcil fer entendre a tothom que aquesta vegada va de veres i que cal diàleg per reconduir el tema.

COL·LABORACIONS

